

2. Zarzut drugi dotyczący braku odpowiedniego uzasadnienia, sprzeczności i naruszenia obowiązku zbadania wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych istotnych w odniesieniu do oceny, zgodnie z którą klauzula arbitrażowa definiowała „jasne i obiektywne kryteria”, które „ograniczyły swobodną ocenę arbitrow” i których „logicznym skutkiem” było ustalenie ostatecznej ceny energii elektrycznej.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego naruszenia prawa przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu kryterium rozważnego inwestora prywatnego oraz art. 107 ust. 1 TFUE i art. 108 ust. 2 TFUE w odniesieniu do oceny, zgodnie z którą cena energii elektrycznej ustalona w orzeczeniu sądu arbitrażowego stanowi „logiczny skutek parametrów określonych prawidłowo w klauzuli arbitrażowej”.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego naruszenia prawa przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu art. 107 TFUE i 108 TFUE w odniesieniu do oceny, zgodnie z którą Komisja nie była zobowiązana dokonać złożonych ocen ekonomicznych, jak również oczywistego naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych, jako że Komisja nie zbadała decydujących kwestii w celu stwierdzenia istnienia lub nieistnienia pomocy państwa.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego naruszenia prawa przy stosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE i art. 108 ust. 2 TFUE oraz oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych przy stosowaniu kryterium rozważnego inwestora prywatnego w gospodarce rynkowej.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego naruszenia prawa przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE, naruszenia obowiązku przedstawienia wystarczającego uzasadnienia i oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych w związku z decyzją Komisji, by nie nadawać dalszego biegu złożonej do niej skardze DEI z 2002 r. zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE na podstawie jej oceny, zgodnie z którą skarga ta „stała się bezprzedmiotowa” wskutek wydania orzeczenia 1/2013 przez sąd arbitrażowy.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2015 r. – Allergopharma/Komisja

(Sprawa T-354/15)

(2015/C 328/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Allergopharma GmbH & Co. KG (Reinbek, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Müller-Ibold i F.-C. Laprévote)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie pomocy państwa wdrożonej przez Niemcy na rzecz niemieckich przedsiębiorstw farmaceutycznych znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej w postaci zwolnienia z obowiązkowych rabatów (SA.34881) (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2012/CP);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie prawa, naruszenie traktatu oraz naruszenie zasad niedyskryminacji i ochrony uzasadnionych oczekiwań w efekcie nieuwzględnienia wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw⁽¹⁾

- W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że decyzja narusza ogólne zasady równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań, a nadto dopuszczono się w niej naruszenia prawa, polegającego na niedozwolonym odstępianiu od wiążących wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw, chociaż możliwość takiego odstąpienia nie została przewidziana w treści tych wytycznych. Przedstawione uzasadnienie twierdzenia, że zwolnienia nie mają na celu sztucznego utrzymywania na rynku nierentownych przedsiębiorstw jest błędne, gdyż i) jest oparte na rozróżnieniu między przedsiębiorstwami rentownymi i nierentownymi, którego w wytycznych nie dokonano, oraz ii) przyjęta przez Komisję interpretacja pojęcia rentowności jest niezgodna z podstawowymi zasadami prawa w dziedzinie pomocy państwa.
2. Zarzut drugi: naruszenie prawa, błędne ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych, i oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE
- W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca twierdzi, że nawet przy założeniu, iż Komisja może oceniać zwolnienia bezpośrednio na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, decyzja obarczona jest szeregiem naruszeń prawa i oczywistymi błędami w ocenie, gdyż nie został w niej jasno określony cel pomocy, a tym samym nie wyjaśniono, dlaczego pomoc jest niezbędna do osiągnięcia jej celów. Zdaniem strony skarżącej Komisja w szczególności nie wzięła pod uwagę okoliczności, że zatwierdzona pomoc operacyjna dla przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji w świetle orzecznictwa zasadniczo nie umożliwia osiągnięcia celów leżących we wspólnym interesie i że zwolnienia są pozbawione jakiegokolwiek skutku zachęcającego.
3. Zarzut trzeci: naruszenie podstawowych gwarancji proceduralnych oraz prawa do przesłuchania
- W zarzucie trzecim strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja znacznie wykracza poza wyjaśnienie pytań podniesionych w decyzji wstępnej, a tym samym narusza prawo do przesłuchania oraz gwarancje proceduralne wynikające z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾. Po pierwsze, w zaskarżonej decyzji uznano, że nie należy oceniać środka pomocy na podstawie wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw, podczas gdy w decyzji wstępnej podkreślono, że jest to „jedyna podstawa prawna dla oceny zgodności z rynkiem wewnętrznym”. Po drugie, w zaskarżonej decyzji uznano, że w wyjątkowych sytuacjach można oceniać zgodność pomocy bezpośrednio na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, chociaż w decyzji wstępnej w ogóle nie wspomniano o istnieniu takiej możliwości. W efekcie strona skarżąca została pozbawiona możliwości wypowiedzenia się w przedmiocie tych zagadnień, które ostatecznie okazały się decydujące dla Komisji.
4. Zarzut czwarty: naruszenie obowiązku uzasadnienia
- W zarzucie czwartym strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja jest obarczona poważnymi brakami uzasadnienia, gdyż Komisja nie przedstawiła w niej zrozumiałych wyjaśnień w odniesieniu do licznych kwestii. W szczególności decyzja ta nie zawiera zrozumiałego uzasadnienia i) w odniesieniu do zastosowania odstępstwa przewidzianego w art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ani ii) w odniesieniu do nadzwyczajnych okoliczności, które uzasadniałyby zatwierdzenie pomocy operacyjnej takiej jak ta, o której mowa w niniejszej sprawie.

⁽¹⁾ Wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. 2004, C 244, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2015 r. – DIMA Verwaltungs/OHIM (kształt pojemnika)

(Sprawa T-383/15)

(2015/C 328/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DIMA Verwaltungs GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Kerkhoff)